

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΤΟ ΝΥΧΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Έκανε μιά - δυό βόλτες στον ξέσθητή του, ή καθόταν σέ μιά πολτρόνα και κύταζε έξω τή χαρά τής άνοιξως. Όταν όμως, μετά μήνας, έφτασαν τά πρώτα φθινόπωρινά ήλιη, ό ύποπλοίαρχος άρχισε νά δοκιμάη κάποιες άλλωντικες άνατριχίλες πού τόν άνησιχούσαν πολύ.

— Πηγαίνετε στό Πω νά περιόσετε τό χειμώνα, τού όσσητος ό γιωτός. Τό κλίμα έκει είνε γλυκό και θά σάς ζάηη καλά.

Ήταν κατά τά μέσα τού Νοέμβρη, όταν ό ύποπλοίαρχος Ίουλιανός ντέ Ρέ άκουμπισμένος σ' ένα ήλιοδόσιο παράθυρο τού ξενοδοχείου Γκαρντέ, στό Πω, και θαυμάζοντας τού θείου πανοράμια τών Πυρηναίων, κάπνιζε τού μωροδάτο τσιγάρου. Έξελίνο πούζε κάμει έντύπωση στόν ντέ Ρέ, άπ' τήν πρώτη στιγμή πούφρασε στό Πω. Ήταν ή έξάντια όμορφιά τών γυναικών. Τί όμορφα, συλλογι-

στάσαν πού φερνούν ό άνθρωποι σ' αυτή τήν Παραδεισένια γωνιά! Ένας λαμπρός και γλυκός ήλιος, πού ζεσταίνε χωρίς νά καιή, ένα πλατύ γαλάζιο τοπίο, έκει κάτω μακριά, τό άμφιθέατρο τών λόφων και πύ πύσιω ή χιονισμένες κορφές τών βουνών. Τού ήταν έξαιρετικά ενάριστο νά κυκλοτορή άνάμεσα στόν κόσμο και ν' άκούη τις θοάρες κυρίες νά μιλούν όλες τις εθνοπαϊκές γλώσσες. Άνασάινοντας τόν καθαρό άέρα, φρεζώνοντας ή δυναμικά, καθώς ό ήλιος τού χάιδνε άπλάη τήν πλάτη, φρεσκοζυφισμένος, μέ πολή περιποιημένη, περιφανος γιά τή ροζέττα τού παροσημου τής Λεγεώνας τής Τιμής πού στέλιζε τά στήθεια του, ό Ίουλιανός ντέ Ρέ, έννοιωθε τόν έναντό τόν έντυχισημό. Πόση διάθεση είχε νά έρωτευθί!

Έτσι, όταν μιά μέρα ό νεαρός ναυτικός είδε γιά πρώτη φορά, τή δεσποινίδα Όλγα Μπαμπαρέν, τήν φιοάότερη κοπέλλα τής Ρωσοσυής παροιάς, έννοιωσε τήν καρδιά του νά χιπά γοργά.

Ή Όλγα ήταν μοναδική ίσπεύτρια. Σωστή άμαζών. Καί τήν ώρα αυτή γύριζε άπό τήν ταξική τής Ιταπασία και σαματίνες έριπτε μπρός στό ξενοδοχείο Γκαζόν, όπου έμμενε μέ τή μητέρα τής. Πέντε - έξη έπιπτοι θαυμαστές τής τή συνάδευαν. Όλοι αυτοί τήδησαν άπό τάλογά τους κι' έστρεψαν πούς νά πρωτοπορφάση νά κρατήση τόν άναβολία τής κόρης γιά νά καιεβή. Έξελίγη άφίγη τού κομμι τής νά γλυτοσήση έλαφρά στήν αγαλιά τού συνοδοού πού πληρίασε πρώτος. Έγστερα, χιπώνοντας μέ τή λαβή τού μαστιγίου της σ' ένα τραπέζι τής βεράντας, ζήτησε ένα ποτηρί γάλα. Τότε μέ μιάς κ' ύστερα κρατώντας τό άδειανό ποτηρί στα χέρια, γελώσε σά κ' εμυσημένη άπ' αυτό τό δροσιστικό ποτό μέ δυό μουστάκια άφρόκρηια στις άκρες τών χειλιών τής, πού τήν έκαναν τόσο χαριτωμένη! Ό ήλιος δύνοντας τήν ώρα έξελίγη έκανε νά λάμπουν σάν όλόζωρο φωτιστέφανο ιά τετράγανθα μαλλιά τής γύρω στό θείο πρόσωπό τής. Έγστερα, πέρνοντας άμέσως σοβαρό φως, χαιρέτησε μέ μιά έλαφρη κλισή τού κεφαλιού τους συνοδοούς τής και δειχνοντάς τους άρετή περιφρόνηση, άνέβηκε στό ξενοδοχείο τής, μέ ββαδισια ήγεμονικό και χιπώνοντας τή ρούτα τής μέ τό μαστιγίο τής.

Μετά τρεις ήμέρες ό Ίουλιανός ντέ Ρέ συστήθηκε άπό μεριζούς φίλους τού στην οικογένεια Μπαμπαρέν—πράγμα πού δέν ήταν και πολύ δύσκολο—και κατατάχτηκε στην τιμητική συνοδεία τής θοάρας Ρωσοιάς. Ήταν πραγματικά όμος Ρωσοίδα τό έλκυστικώτατο αυτό πλάσμα πού πήγαινε Ιταπασία όλη τήν ήμέρα και χόρευε τρελλά όλη τή νύχτα; Άπό τό θετό τής πατέρα ήταν Ρωσοίδα. Μά όλος ό κόσμος γνώριζε, ότι τήν έποχή πού γεννήθηκε ή κόρη, ή μητέρα τής ήταν χωρισμένη μέ τόν νόμιμο άνδρά τής και είχε σχέσεις μέ κάποιον πρίγκρηια τού Βορρά, κάποιον Χριστιανό ή Όσκάο και ότι καρδός τών σχέσεων αυτών ήταν ή Όλγα. Άλλοίμονο! Δέν είχε παρτίδα αυτό τό παράδοξο κορίτσι, πού μαζί μέ τήν παρθενική άγνότητα, είχε και τόλημ άγορίδι. Συζητ, κοροιδεύοντας τόν έναντό τής, έλεγε :

— Έγώ δέν είμαι ούτε άπό τή Λόντρα, ούτε άπό τό Παρίσι, ούτε άπό τή Βιέννη, ούτε άπό τή Πετρούπολη. Είμαι άπό... παντού! Έίχε οικογένεια ή Όλγα; Όχι. Ό πραγματικός τής πατέρας Όσκάο ή Χριστιανός, γιά τόν όποιο ή κυρία Μπαμπαρέν έκανε διαρκώς ύπαντιγμούς, είχε πεθάνει έδώ και πολλά χρόνια. Όσο γιά τόν κόρητα Μπαμπαρέν τόν πατέρα τής, δέ φρόντιζε ποτέ γιά τήν Όλγα, ούτε ένδιαφερόταν γι' αυτή. Τέλεια ξεπεσμένος οικονομικός, ός μόνο έπάγγελμα είχε τή σκοπευτική του ικανότητα και γυροούσε τόν κόσμο κερδίζοντας βραβεία σκοποβολής. Όσο γιά τήν κόρησσα παρ' όλες τις ψεύτικες εκδηλώσεις μητρικής στοργής ήταν προκισμένη μέ κείνο τόν άπόλυτο έγωισμό, πού δέν ύποχωρεί ποτέ. Έτσι και όταν άκόμα ή κόρη τής κινδύνεφε κάποτε νά πεθάνη άπό τυφοειδή πυρετό, δέν έβγαζε ούτε μιά νύχτα, πού ξεγυρνούσε άπό προσέφαλο τής άρροσσης, νά περάση τά νυχτερινά τής γάντια, πού διατηρούσαν λευκή τήν επιδερμίδα τών χειριών τής.

Ό Ίουλιανός ντέ Ρέ τάμαθε όλα αυτά, όταν στρατολογήθηκε στην ούλαμό τών θαυμαστών τής δεσποινίδος Μπαμπαρέν και άρχισε ν' αγαπά τρελλά τό παράξενο αυτό κορίτσι. Τήν πρώτη στιγμή πού κάποιος κοινός φίλος τής παρουσίασε τόν ύποπλοίαρχο, έξελίγη άνάβιατος τό τσιγάρο τής, τού είπε άτόποτα :

— Ά! σεις είστε λοιπόν! Έμαθα πως μέ' έρωτευτήκατε τρελλά. Καλήμέρα σας! Καί συγχρότως τούδωκε τό χέρι τής, γιά νά τόν χαιρέτηση, μέ μιά γεροντομιά άντρικία.

Μολαταύτα ό ντέ Ρέ τήν αγαπούσε θερμά. Ή Όλγα ήταν βέβαια φαντασιόπληρη και ζακωνανθρεμένη, μά δέν έρωτοτροπούσε μέ κανένα. Ή ψυχή τής ήταν περιφανή και γεμάτη ειλκρινεία. Πούδς έξέσει; Έίσοι έννοιωθε όλη τή ματαιότητα τής ζωής πού περνούσε. Ή άλήθεια είχε ότε έκανε άσθηρά όλοε τους νέους, πού τήν περιτριφούσαν και πήγαιναν μαζί τής στις εκδρομές, ή στους χορούς. Όλοι ποθούσαν τό σωμα τής, χωρίς νά τήν εκτιμά κανείς, γιάτί κανείς άπ' αυτούς, πού άποτελούσαν τήν ταξική τής συνοδεία δέν τήν είχε ζητήσει γυναίκα του. Γι' αυτό και τού φερνόνταν σκληρά και τούς άνακαλούσε στην τάξη μέ χαμιά γερή χαμιαυιά, άν τους κατέβαινε ή ιδέα νά τής μιλήσουν άπό πολύ κοντά, στό γιωτό τής λαμό. Τήν ώρα πού στροβιλίζονταν μαζί τους στό βάλε, ή τά πρώι νά ποτίζονταν στις έξοχες. Ό Ίουλιανός μέ τή διάσθηρη τής λεπτής τού καρδιάς, άνακάλυψε τό θησαυρό τής τιμοτήτος πού κλείνονταν σ' αυτό τό πλάσμα, τό τόσο δυστιχισημένο κατά βάθος. Τήν αγαπούσε βέβαια γιά τήν όμορφιά τής και μέθοδος όταν έκείνη στηριζόνταν άπάντου του, σέ χαμιά στροφή τού βάλες κ' έννοιωθε νά τόν καινε τ' άστερνια μάτια τής και νά τόν τρελαίνη ή μοσχοβολιστή πνοή τής. Μά τήν αγαπούσε τού πολύ γιά τόν πόνο τής τό βαθύ, πού μέ τόση περηφάνεια εκρυβε μέσα στό στήθεια τής. Στήγγονταν ή καρδιά του, όταν έβλεπε τό βλέμμα τής Όλγας σκοτεινό και θλιμμένο, όταν ή κυρία Μπαμπαρέν, σ' άπογευματινά τσάγια πού έδινε, μιλούσε γιά τις κατακτήσεις τής στην Αύλη τού Βορρά.

Σκέφτηκε τότε νά τήν παντρευθί! Ναι, νά τή βγάλει άπ' αυτό τό περιβάλλον, πούταν γεμάτο κινδύνους, νά τήν πάη στην μητέρα του, όπου θ' άνάσσει τήν τονατική και καθαρή άτμοσφαιρα τής άληθινής οικογένειας. Φαντάζονταν μάλιστα ότι ή Όλγα είχε μαντέψει ίσως τή σκέψη του και τόν πόθο του. Όταν κατά τ' άπογευματινά τσάγια ή Όλγα φερνόνταν στους άλλους μέ τήν άγορίτικη ειλκρινεία τής, προσφερόσε τό τοιά στό νέο ναυακό, φαινονταν σά ν' άπαντούσε μέ τό φως πού έλαμπε βαθεία στό μάτια τής, στό γενναίο οίκο και στην άπειρη στοργή πού έννοιωθε εκείνος γι' αυτή.

— Μάλιστα, δεσποτίνε, ή άδιά μου τελειώνει σέ όγχιτό μέρες. Αύριο φεύγω άπό τό Πω. Θα πάω νά περάσω λίγες ήμέρες στην Τουραίνη, κοντά στην άδελφή μου. Άπό κει θά φύγω γιά τή Βρέστη, ως ύπασιπτης τού ναυάρχου και μετά ένα - ένμισή χρόνο θά ξαναγύρω στη θάλασσα.

Ήσαν μονάχοι τους και μιλούσαν σέ μιά γωνιά τού άναγνωστηρίου τού ξενοδοχείου, όρθιοι κοντά στό παράθυρο πού έβλεπε πρός τή θάλασσα.

— Στο καλό λοιπόν και καλό ταξίδι, άπάντησε ή Όλγα, μέ τή γεμάτη ειλκρινεία και σταθερότητα φωνή τής. Μά έχω νά σας πτήσω κάτι, κύριε ντέ Ρέ. Νά, αυτό τό λιονταρίο νύχι, τό δερμένο μ' ένα χρυσό δαχτυλίδι πούτζε κορμισεί στο ρολόι σας. Τό λαχταρώ. Θάνε βέβαια άπό κανένα λιοντάρι, πού σκοτώσατε στό κυνήγι άλλου τής Άφρική. Δέν είν' έτσι; Είμαι κ' έγώ ένα άγόμιο και μού ταϊράζει αυτό τό παιχνιδάκι. Δώστε τό μου νά ύδω γι' άνάμνησή σας.

Ό Ίουλιανός, χωρίς κανένα διαταγό, τής τούδωκε άμέσως. Όπως όμως τό άκουμπούσε στην παλάμη τής, τής εορξίσε ξαφνικά τό

Καθόταν σέ μιά πολτρόνα κ' έντύταζε έξω τή χαρά τής άνοιξως...

— Μάλιστα, δεσποτίνε, ή άδιά μου τελειώνει σέ όγχιτό μέρες. Αύριο φεύγω άπό τό Πω. Θα πάω νά περάσω λίγες ήμέρες στην Τουραίνη, κοντά στην άδελφή μου. Άπό κει θά φύγω γιά τή Βρέστη, ως ύπασιπτης τού ναυάρχου και μετά ένα - ένμισή χρόνο θά ξαναγύρω στη θάλασσα.

Ήσαν μονάχοι τους και μιλούσαν σέ μιά γωνιά τού άναγνωστηρίου τού ξενοδοχείου, όρθιοι κοντά στό παράθυρο πού έβλεπε πρός τή θάλασσα.

— Στο καλό λοιπόν και καλό ταξίδι, άπάντησε ή Όλγα, μέ τή γεμάτη ειλκρινεία και σταθερότητα φωνή τής. Μά έχω νά σας πτήσω κάτι, κύριε ντέ Ρέ. Νά, αυτό τό λιονταρίο νύχι, τό δερμένο μ' ένα χρυσό δαχτυλίδι πούτζε κορμισεί στο ρολόι σας. Τό λαχταρώ. Θάνε βέβαια άπό κανένα λιοντάρι, πού σκοτώσατε στό κυνήγι άλλου τής Άφρική. Δέν είν' έτσι; Είμαι κ' έγώ ένα άγόμιο και μού ταϊράζει αυτό τό παιχνιδάκι. Δώστε τό μου νά ύδω γι' άνάμνησή σας.

Ό Ίουλιανός, χωρίς κανένα διαταγό, τής τούδωκε άμέσως. Όπως όμως τό άκουμπούσε στην παλάμη τής, τής εορξίσε ξαφνικά τό

χέρι μέσα στα δύο του χέρια και σιγά, με θέρη, τής μουρμούρισε :

— Σάς αγαπώ... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου ;
"Η "Όλγα τράβηξε σιγά - σιγά το χέρι της, κρατώντας πάντα το νύχι του λιονταριού. "Επειτα σταρώνοντας τα χέρια στο στήθος της, έκλιτασε κατά πρόσωπο τον κ. ντε Ρέ :

— "Όχι, του είπε. Καί μοιλάτα είστε ο πρώτος που μ' αγαπάτε και μου το διατιπώνετε μ' αυτό τον τρόπο. Μά γι' αυτό άκριβώς άνοητα.

— "Όλγα ! φώναξε μ' άλλαγμένη τή φωνή του ο "Ιουλιανός.

— Άκούστε με, του είπε έξένη, διακόποντάς τον με μιιά ζήνηση, και καταλάβετε καλά γιατί λέω «όχι»... Γιατί νοιώθω πως δεν είμαι άντάξιά σας και πως θά σάς κάμω δυστυχισμένον. Μιά μέρα σάς έπαισε ένα γράμμα πούχατε λάβει από τήν αδελφή σας και τό βόηκα και τό διάβασα. Σάς άπαντούσε σχετικά με τήν εκμυστήρηση που τής κάνατε για τήν άγάλη σας σέ μένα και χαιρόταν γι' αυτό σαν άλλο και καλοζωόδο χορσίτο. "Από μερικές έκφράσεις της όμως καταλάβα τή φροβή διαφορά που ύπάρχει μεταξύ αυτής κ' έμένα. "Επειτα πρέπει να ξέρετε, ότι άν ζήρησέτε τό χέρι μου από τή μητέρα μου, θά σάς τό άρνήθω, γιατί κατά τή γνώμη της, άνήκετε στη μικρή άριστοκρατία. Διαβάζοντας τό γράμμα της αδελφής σας, είδα επίσης ότι ή οικογένειά σας είχε μιιά καλή οικογένεια τιμιών άνθρώπων και θάπρεπε να μπάστετε στο σπίτι σας μιιά τιμία γυναίκα... "Επειτα πρέπει να ξέρετε άκόμη ότι ή μητέρα μου άποφάσισε να μού βρή έναν πλούσιον γαμπρό... Αί ! είμαι δεκαεννιά χρονών χορσίτο κ' έχω άρκετή πείρα. Είνε φοβερό, μά τί να γίνω ; "Η μητέρα μου ήταν σκεδόν πικρή πιασα και μόλις πάηρα τά δεκατέντε, μούδωσε να καταλάβω, ότι έπρεπε να γίνω τουλάχιστο άρχιδούκισσα, έτσι και... έξ άριστεράς ζευγός. "Ω ! σάς έμπνεώ άηδία, τό βλέπω, μύ διαμαρτύρησθε. "Επειτα δε σάς αγαπώ, δεν αγαπώ κανέναν. Μου είναι άπαγορευμένον πράγματα ό έρωτας. Σάς παρακαλώ μόνο να μού άρνήσετε από τό νύχι του λιονταριού, για να θυμώμαι έναν τιμίο νέο. "Ας χοριστούμε για πάντα.

Μετά τρία χρόνια τό μεταγούρω τό στόλου «Ντό Κουενάικ», γυρίζοντας από τή Σενεγάλη, έπίσσε στάς Καναρίους νήσους, πήρε ταχυδρομείο : κ' έξακολούθησε τό ταξείδι του μ' ένα καιρο άλλο. "Ο "Ιουλιανός άνοητε τή τελευταία έφημερίδα και τά μάτια του έπασαν στη στήλη των "Αγγελιών, όπου διάβασε τά εξής : «**Η Α. Μ. ο βασιλεύς της Σουαβίας ταξείδευον από άνόθηρο ινκόνουμ, είχε ένα θλιβερό επεισόδιο στο σταθμό τή στιγμή τής άφίξεώς του. "Η βαρώνη Χάλ, ή οποία μαζί με τή μητέρα της κόμησσα Μπαρπαρέν, συνώδευαν στο ταξείδι του τήν Α. Μ. έχασε ένα κόσμημα μικρής αξίας, αλλά στο δίοπον ή βαρώνη άποδίδει μεγάλη σημασία. Είνε ένα νύχι λιονταριού δεμένο ο χρυσό δαχτυλίδι. "Η βαρώνη Χάλ ύπόσχεται δύο χιλιάδες φράγκα άμοιβή σ' εκείνον που θά τό βρή και θά τής τό παραδώσει.**

— "Ιουλιανέ, φώναξε κάποιος συνάδελφός του, προσέχετε, θά γάσσετε τήν ώρα της ύπηρεσίας σας, φίλε μου.
— Εύχαριστώ, είπε ο "Ιουλιανός, σά να ζητυνούσε από κάποιον όνερο κ' άρρησε τήν έφημερίδα.

"Εκείνη τή νύχτα ο τιμονιέρης που ήταν μονάχος στο γέφυρα με τόν άξωματικό της ύπηρεσίας, είδε τόν νέο να φέρη πολλές φορές τό μανητήι του στα μάτια. Καί μοιλάτα ο δυνατός άέρας έστειλε προς τήν αντίθετη διεύθυνση τόν καπνό του φουγάρου.

Φρανσουά Κοπέ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η άνταπόδοσις

"Ο Βίκτωρ Ουγκώ συνήθιζε να διηγείται συχνά τό ακόλουθο άνεκδοτο.

Κάποτε ένας άνδρας λογομάχησε ζωηρά με τήν γυναίκα του και σέ μιιά στιγμή έξάμενος της κατάφερε ένα μάτσο. "Η γυναίκα φρόεσε άμέσως τό κατέλλο της κ' έτρεξε στο σπίτι του πατέρα της, να παραπονηθί σ' αυτόν για τήν διαγωγή του συζύγου της.

— Πατέρα, του είπε, θέλω να τόν έκδικηθής για τόν μάτσο που μούδωσε.

— Σέ ποιά μάγουλο σέ μπάτισσε, παιδί μου ; ρώτησε με ύφος θυμωμένο ο πατέρας.

— Στο δεξί, μπαμπά.

"Ο πατέρας τήν κίταξε μιιά στιγμή σκεπτικός, έπειτα σήκωσε τό χέρι του και τής έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στο άριστερό μάγουλο.
— Πήγαννε, τής είπε με ύφος ίκανοποιημένο άνθρώπου που έκανε τό καθήκον του, πήγαννε να πής στον άνδρα σου ότι τόν έκδικήθηκα. "Εκείνος έμπάτισσε τήν κόρη μου στο δεξιό μάγουλο κ' έγω έμπάτισσα τή γυναίκα του στο άριστερό !...

Τό πνεύμα του Βολταίρου

"Όταν έπαίχθη ή τραγωδία του Βολταίρου «Ελζίρα», μερικοί έκθροοι του ισχυρίζοντο ότι τό έργο αυτό δεν ήταν δικό του.

— Μακάρι να ήταν άλήθεια αυτό που λέτε !... είπε ο Βολταίρος όταν τό έμαθε.

— Γιατί ; τόν ρώτησαν οι φίλοι του.

— Γιατί έν τούταύη περιπτώσει, στην Γαλλία θά ύπήρχε, έκτός από μένα, κ' άλλος ένας μεγαλοφυής ποιητής !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Πώς γνωρίζοντουσαν από πριν ο Πρόεδρος με τόν κατηγορούμενο. "Ενας κλέφτης μέσ' στο Παλάτι. "Όπου επιβάλλει σιωπή στο βασιλεία. "Η προήφρησία ενός ληστή. Στη συμμορία του Καπετάν Φυσέκη. Τό άφάνταστο θράσος ενός λωποδύτου. Πώς έκλεψε δύο κρηπηγία μπρος σ' ένα σωρό κόσμο κλπ. κλπ.

Στήν αίθουσα του δικαστηρίου :

— Κατηγορούμενε, λέει ο Πρόεδρος, έχεις να προσθέσης τίποτε για τήν υπερασπίση σου ; ...

— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε...

— Λέγε.

— Θα ήθελα να σάς παρακαλέσω, κ. Πρόεδρε, να φανήτε επιεικής απέναντι μου... Μή ληρονητέτε ότι είχα τήν τιμή να σάς συναναστραφώ έπανειλημένως άλλοτε...

— Να με συναναστραφής ; Ποιό ;

— Μά... εδω, κ. Πρόεδρε. Είνε ή έβδομή φορά που με δικάζετε !

Κάποιος τομμήροτατος λωποδύτης είχε κάποτε τό θράσος να εισόδη, τυμμένος πολυτελέστατα, στα "Ανάκτορα του Βασιλέως της "Αγγλίας, Καρόλου του Β' τήν στιγμή κατά τήν οποίαν ο βασιλεύς έδέχεται τούς αλλοζούς του.

"Ο Κάρολος, έξαφνα, άντελήφθη τόν λωποδύτη να κλέβη άριστογενικάτα τό πορτοφόλι κάποιου αλλοζού, κ' έτοιμάσθηκε να φωνάξη. "Ο λωποδύτης όμως είχε τήν έτοιμότητα και τήν ψυχραιμία να κινή νόημα στον βασιλεύα, βάζοντας τό δάκτυλο στο στόμα του, να μη τόν μαρτυρήση. "Ο βασιλεύς τότε έθαύμασε τόσο τήν καταληκτική αυτή τόλη, ώστε, παράγμια... δεν είλε τίποτα και τόν άφησε να τελειώση άνευόηλτος τή δουλειά του !... "Εγινε μ' άλλους λόγους συνένοχος τού !...

Κάποτε, ένας νέος παρουσιάσθη στον περίφημο γάλλο λήσταρχο, τόν Καπετάν Φυσέκη, και του ζήτησε να τόν προσλάβη στη συμμορία του.

— Ποιά έχεις προύπειρησής ; τόν ρώτησε ο Φυσέκης.

— Από χρόνια σ' έναν εισαγγελέα και έξη μήνες σ' έναν άστυνομικό επιθεωρητή, απάντησεν ο νέος.

— Άφού είνε έτσι, είλε τότε ο Φυσέκης, τά χρόνια αυτά θά σοι ύπολογισθούν ως χρόνος ύπηρεσίας στην συμμορία μου !...

Σημειώστε ότι ή συμμορία του Φυσέκη ήταν ύφαναγομνη σαν στρατιωτικό σώμα : ύπαχαν βαθμοί, γίνοντο «προαγωγής» κ' «αρχαίτητα» κ.τ.λ. Κι' έτσι, καθός άναφρησέ ο ιστοριογράφος τού Φυσέκη, ο νεοφώτιστος συμμοριτής «κατεγείρη» άμέσως με τόν βαθμό που ταίριαζε στα... χρόνια προύπειρησίας του !...

Στό γαλλικό «Λεξικό "Αστυνομικό "Ανεκδότων» άναγοράεται τό εξής πρωτότυπο λωποδυτικό κόλλο :

"Ενας λωποδύτης μπήκε ένα απόγευμα μέσα σ' ένα μαγαζί όπου έπολούντο μεταξύ άλλων και διάφορα πολύτιμα άγασμα χροητήρια. "Ο λωποδύτης έξήρησε να τού δείξουν διάφορα έμπορεύματα, που ήθεσε ότι βρισκόντουσαν στην άποθήκη του μαγαζιού και κατά συνέπεια ανθροζούσαν να τού τά φέρουν. "Εν τώ μεταξύ έπλησίασε τόν καταστηματάρχη που κουβέντιασε με μερικούς άλλους πελάτες και άνακατέυησε τήν συζήτηση τους. Κατά σύμπτωση, ή κουβέντια έτυχε να περιτορέφεται σε διάφορα έξυτινα λωποδυτικά κόλλα.

— Τά παραδείγματα που άναφέρεστε, κηρύοι μου, είπε τότε διακόποντάς τους ο λωποδύτης μας, δεν είνε τίποτα μπρος στο κόλλο ενός λωποδύτου που έκλεψε δύο θαυμάσια άγασμα καντηλιέμα, μεσ' ύπόνα μαγαζί, σαν και αυτό δύο περίπου και μπρος σ' ένα σωρό άνθρώπους οι όποιοι τόν κίταζαν !

— Δεν είνε δυνατόν ! είλε κάποιος.

— "Ημιον παρών, κηρύοι, όταν διεπράθη ή κλοπή, έξηκολούθησεν ο λωποδύτης.

Και συνεζίζοντας :

— Για να πετύχη τό κόλλο του, ο κλέφτης που σάς άνέφερα μετεχειρίσθη τό εξής έξυπνότατο τέχνασμα. Θα όμολογήσετε ότι είνε έντελώς πρωτότυπο στο είδος του...

Και ο λωποδύτης μας, ύποκρινόμενος, δι δηθεν άναπαραστούσε τήν σκηνη τής κλοπής, άκούμπισε τό καπέλο του επάνω στο «Ταμειόν» έκρυψε δυό άσημένα καντηλιέμα μέσα στο σακάκι του, έσβησε τά φώτα, λέγοντας φωνικά όλοένα στους θεατάς που παρακολούθουσαν με ένδιαφέρον τες κινήσεις του ότι τά ίδια είχε κάνει και ο «λωποδύτης» του, προχώρησε ως τήν πόρτα, έστριψε από τό πρώτο και έξηφανίσθη.

"Όταν ο καταστηματάρχης και οι πελάται του συνήλθαν από τήν έκπληξη τους και άντελήφθησαν τί άκριβώς είχε συμβή, άναγκάσθηκαν να όμολογήσουν, ύπως άλλαστε τους είχε προκει ο λωποδύτης, ότι... τό κόλλο του ήταν πράγματι πρωτότυπο κ' έξυπνότατο !...